

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

240. An ex matrimonium rato, & non consummato oriatur impedimentum
assinitatis, vel tantum publica honestatis? Ex p. 6. tr. 8. & Misc. 3. res. 25.
ibid.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

fuisse Christiana.] Sic ille. Unde dicendum est utramque sententiam esse probabilem.

RESOL. CCXXXIX.

An affinitas ex copula fornicaria contracta impediatur matrimonium post Baptismum contractum?

Ex quo inferitur, quod si quis in infidelitate fornicatus est cum Titia, postea baptizatum non prohiberi, ut in uxorem non ducat filiam, vel sororem eiusdem Titie? Ex p. 3. tr. 4. Ref. 261. aliis 262.

Sup. hoc prope finem Ref. præteritæ, à vers. Ex qua, sed lege præctatum §. per totum.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Coninch de Sacram. d. 32. dub. 4. num. 57. & Layman in Theol. mor. lib. 5. tr. 10. part. 4. c. 6. n. 6. cum aliis, quia tunc contrahentes subduntur legibus Ecclesiæ.

2. Sed ego probabilem etiam contrariam sententiam existimo, quam tuetur Henriquez lib. 12. c. 1. n. 2. & c. 3. n. 4. quem citat & sequitur Sanchez de matrim. tom. 2. lib. 7. disp. 65. num. 10. Et ratio est, quia cum illa affinitas non sit vinculum naturale, & subinde non contrahatur tempore infidelitatis, nil est quod post Baptismum impediatur matrimonium inter illum infidelem, & consanguineam mulieris ante Baptismum fornicariæ cognitæ.

Sup. hoc figuranter in vers. nor. Præteritæ.

3. Negant igitur hi Doctores, spectato iure naturali, ullam affinitatem ex copula fornicaria contrahi. Hinc inferitur, ut ego his diebus consultus respondi, quod si quis in infidelitate fornicatus fuit cum Titia, postea baptizatum non prohiberi, ut in uxorem non ducat filiam, vel sororem eiusdem Titie.

RESOL. CCXL.

An ex matrimonio rato, & non consummato oriatur impedimentum affinitatis, vel tantum publicæ honestatis? Ex p. 6. tr. 8. & Misc. 3. Ref. 25.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Ioannes Præpositus in 3. part. D. Thome, quæst. 7. de impedimentis. Matrim. dub. 1. num. 88. Nam quamuis vir & femina ante consummationem matrimonij non sint vna caro per commixtionem sanguinis: possunt tamen dici vna caro, eò quod vnus habeat dominium corporis alterius in ordine ad generationem. Præterea etiam ante consummationem matrimonij consanguinei vnus coniugis vocantur alterum affinem. Tertio ratione contractus matrimonialis legitimi apud gentes oritur quædam necessitudo inter consanguineos vnus coniugis, & alterum coniugem, ut etiam docet Sanchez disp. 65. n. 6. & plures alij, quæ necessitudo non potest esse publicæ honestatis, cum ea sit introducta lege Ecclesiastica. Quarto Doctores, qui censent iure naturæ priuignum non posse recipere nouercam in uxorem, loquuntur in genere, & intelligunt etiam de ea, quæ non fuit cognita, & in eo sensu quæstio agitur à Doctoribus, ergo utriusque supponunt inter priuignum, & nouercam nondum cognitam oriri quandam propinquitatem iure naturæ: non est autem publicæ honestatis, cum ut dictum est, illa introducta sit lege Ecclesiastica, nec potest esse alia, quàm affinitatis. Ergo, &c. Vide etiam Ioannem VVigers in suppl. 3. part. quæst. 50. cap. 5. dub. 6. n. 15. Sed his non obstantibus ego adhæreo negatiuæ sententiæ, & puto in tali casu, ut in facti contingentia consului, oriri tantum impedimentum publicæ honestatis. Et ita tenent Doctores, quos citat & sequitur Sanchez de Matrim. tom. 2. lib. 7. disp. 64. num. 25. quibus ego addo Basilium Pontium lib. 7. cap. 35. num. 1. Bonacinam quæst. 3. punct. 1. num. 9. &

punct. 12. n. 18. Gutierrez. cap. 33. n. 23. Coninch de Sacram. disp. 32. dub. 3. n. 46. & dub. 5. n. 70. Cælestina in Compend. Theol. Moral. tr. 2. c. 25. dub. 3. Fillicium tom. 1. tr. 10. cap. 6. num. 210. & 221. Reginaldum de 2. tr. 4. cap. 10. num. 94. & 96. Balseum in Theol. præf. verb. Matrimonium 8. n. 66. Ioannem Petit in Theol. Sacram. tr. 8. lect. 112. & alios penes ipsos. Probatur ratio nondum consummato, sed tantum publicæ honestatis, quia affinitas sine copula carnali confluente non potest. Propinquitatis enim sanguinis verbus dicitur, non verbis efficitur, inquit Benedictus in cap. lex 27. q. 2. & nouissimè declarauit Pius V. in quodam Breue quod incipit, Ad Romanum: & Cardinalium Congregatio, quorum declarationes extant apud Rebellium n. 109. & apud Fatinacium de 44. de reformat. Matrim. cap. 3. in hæc verba. An ex matrimonio contracto per verba de presenti, non consummato oriatur affinitas, vel impedimentum publicæ honestatis? Responder Congregatio non esse impedimentum iustitiæ publicæ honestatis, nec fortius ac maius vinculum, quàm impedimentum iustitiæ publicæ honestatis ex sponsalibus de futuro, & hoc Concilij decretum non loquitur de hoc impedimento, sed de illo tantum ex sponsalibus de futuro, ex quibus gradus istius impedimenti colligitur, non intelligit ad secundum gradum redactus, sed tantum illos qui contrahuntur ex sponsalibus de futuro, ut per Bullam felicis recordationis Pij V. sub dat. Romæ. Hæc ibi. Ex quibus patet ex matrimonio nondum consummato affinitatem non oriri, sed publicam honestatem.

2. Dices ad praxim nil deseruit hæc quæstio, cum sit tantum de nomine, nam utrumque impedimentum affinitatis, vel publicæ honestatis diuini matrimonij, & ad quartum vsque gradum protenditur. Respondeo hanc quæstionem satis deseruire pro praxi, primò in ordine ad Datariam, quæ maiorem pecuniam requirit pro dispensatione impedimenti oriri ex affinitate, quàm ex publicæ honestatis. Secundo deseruit hæc quæstio pro excommunicatione lata in Clement. vnicuique, de consanguinitate, ubi excommunicantur contrahentes cum affinitibus, & idè secundum nostram sententiam eam non incurreret qui contraheret cum consanguineis prioris sponsæ de præsentibus non cognita, quia ut probauimus ex matrimonio rato non oritur affinitas.

RESOL. CCXLI.

Quis scienter accessit ad consanguineam excois, si ignorabat tamen prohibitionem, & penam introductam an stante dicta ignorantia, egeat dispensatione ad petendum debitum?

Sed difficultas magis est, quando coniux habeat tantum ignorantiam solius pena impoite, videlicet, ne petatur debitum, scilicet tamen prohibitum esse in iure?

Et an ad incurrendam excommunicationem, suspensionem, interdictionem, irregularitatem, inhabilitatem, &c. non sufficiat, quod sciam opus esse prohibitum, sed ut sciam de pena, idque prohiberi sub pena excommunicationis, suspensionis, interdictionis, irregularitatis, inhabilitatis, &c. Ex part. 3. tr. 5. & Misc. Ref. 12.

§. 1. **I**n tali casu posse sine dispensatione petere debitum existimo contra Cordubam in 99. lib. 1. c. 12. art. 1. & Rodriguez in sum. tom. 1. c. 244. num. 11. & ita docet Portel. in addit. ad dubia regular. tom. 1. c. 244. num. 29. Basilium Pontium de matr. lib. 10. c. 17. p. 10.